

29. Spójrz w lustro!

Cele katechetyczne – wymagania ogólne:

- Pogłębienie prawdy o tym, że wszyscy jesteśmy grzeszni, ale możemy otrzymać od Boga przebaczenie;
- Kształtowanie w uczniach postawy właściwej oceny samego siebie, umiejętności przeprowadzenia rachunku sumienia;
- Wprowadzenie w tajemnicę spotkania z Jezusem w sakramencie pokuty i pojednania.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe:

- Uczeń umie określić, czym jest sumienie;
- Zna *Pięć warunków sakramentu pokuty i pojednania*;
- Rozumie potrzebę przeprowadzania rachunku sumienia;
- Wie, kiedy należy czynić rachunek sumienia;
- Dziękuje Bogu za możliwość uzyskania odpuszczenia grzechów w sakramencie spowiedzi świętej;
- Uczy się kształtowania swojego sumienia;
- Przeprasza w modlitwie za grzechy przypomniane podczas rachunku sumienia;
- Używa świadomie tekstu modlitwy *Spowiedzi powszechnej*.

Pojęcia, postaci:

sakrament pokuty i pojednania, rachunek sumienia, kształtowanie własnego sumienia.

Wartości:

miłość, przebaczenie, skrucha, wdzięczność.

Propozycja realizacji:

- 1.** Na lekcję należy przynieść rekwizyty: lustro, kawałek przezroczystego szkła, drewnianą deskę.
- 2.** Zachęcenie dzieci, żeby z każdą z tych rzeczy postąpiły tak, jakby chciały się w niej przejrzeć. Można zapytać dzieci o ich doświadczenia z wesołego miasteczka, sali z krzywymi lustrami, które zniekształca-

ją odbicie. Pytania: *Co jest nam potrzebne, gdy chcemy sprawdzić, jak wyglądamy? Kiedy to robimy? Dlaczego sprawdzamy swój wygląd?* (Nauczyciel tłumaczy, że przeglądamy się w lustrze, gdy chcemy wiedzieć, jak wyglądamy, np. przed spotkaniem z kimś). Można spytać dzieci o ich doświadczenia rodzinne: *Kiedy mama albo tata spędzają czas przed lustrem?* Może któreś dziecko ma rodzeństwo w wieku dorastającym, warto podjąć wątek, że chcemy się innym podobać.

3. Nawiązanie do poprzedniej lekcji. Przypomnienie *Pięciu warunków sakramentu pokuty i pojednania*. Zatrzymanie się przy pierwszym z nich. Można napisać na tablicy wyraz: „rachunek”. Pytanie: *Jakie są rachunki, czego?* Dodać na koniec: „rachunek sumienia”.

4. Rozwinięcie: wytłumaczenie, czym jest sumienie; to wewnętrzna zdolność w człowieku, w jego duszy. Dzięki niej oceniamy czyny, myśli, zamiary, wiemy, czy są dobre, czy złe. Podkreślenie, że sumienia nie da się narysować. Jest to coś niematerialnego, ale wiemy, że sumienie na pewno istnieje, ponieważ doświadczamy jego działania. Wykonanie ćw. 1 i 2.

5. Można skorzystać z opowiadania: *Rachunek sumienia Łukasza* albo *Do kogo jestem podobny?* (o Tomku, który się zastanawiał, czy ma sumienie i jak ono działa). O sumieniu można też opowiedzieć na podstawie Rdz 4, 2b–10 (o Kainie i Ablu).

6. Można przygotować kilka pytań do rachunku sumienia dziecka, skorzystać z rachunku sumienia podanego w podręczniku / *Domowniku*.

7. Odczytanie tekstu z podręcznika na temat tego, czym jest rachunek sumienia i kiedy go czynić. Można to zapisać w zeszytach.

8. Propozycja, by dzieci narysowały człowieka, który robi wieczorny rachunek sumienia.

9. Zachęcenie dzieci do wspólnej modlitwy tekstem: *Spowiedzi powszechnej*. Przypomnienie, że cisza przed modlitwą *Spowiedzi powszechnej* w czasie Mszy Świętej służy zrobieniu krótkiego rachunku sumienia. Wzbudzenie w sobie żalu za grzechy oraz uświadomienie sobie w myślach swoich grzechów służy temu, by bardziej podobać się Bogu, móc się do Niego upodobnić. Wprowadzenie terminu: „samokontrola”. Podkreślenie, że każdy chciałby być już dorosły, a to powinno oznaczać, że jest za siebie odpowiedzialny, że sam siebie kontroluje, pilnuje.